

Edgar Allan Poe – Lénárd Róbert

A Vörös Halál álarca

- misztikus dráma -

SZEMÉLYEK:

a lelkiismeret KÓRUSA

PROSPERO *herceg*

METUS

a LADY

egy SZOLGA

egy KERINGŐZŐ PÁR

egy ÁLARCOS

egy női holttest

Szoba Prospero palotájában. Néhány bútor, a fényűzés látszatát próbálva megteremteni, vajmi kevés sikerrel. A szoba inkább a bezártság érzését kelti. A színen (vagy a szín mögött, árnyékként) egy óra áll, hatalmas falióra.

Az óra egyet üt.

A szobába valahonnan a sötétből belép a háromtagú KÓRUS.. Közben kint árnyékként megjelenik PROSPERO, amint egy női árnyal szeretkezik.

KÓRUS. Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus. Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján, amen.

- Áldd meg, Úrnő, a bűnös lelkeket!

- Áldd meg a várakat, a földeket, a vizet, hogy ne érje fertő, hogy ne fogja ragály, hogy ne fesse vér, hogy ne bűdösítse halál. És áldj meg minket is, a lelkiismeret kitalizált és százszor leköpött kórusát.

- És áldd meg Prosperót. Úgy áldd meg, hogy rogyjon össze áldásod alatt, és rothadjon el földedben lassú bomlással. Mert Prospero az ördög. Nincs helye köztünk. Nincs helye a földön.

Az óra kettőt üt.

PROSPERO árnya feláll, a nő még fekszik. PROSPERO felöltözik, kilép a fénybe. Még nem látja meg a KÓRUS-t. Az öltözködést kint fejezi be, kezéről letörli a vért.

PROSPERO. Ismét egy nap az árnyékban.

KÓRUS. Ismét egy ködös és magányos nap.

PROSPERO. Mit akartok itt, a hálótermemben?

KÓRUS. Figyelmeztetni jöttünk.

- És imádkozni érted.

PROSPERO. Hívjatok öröket! Vagy katonákat!

KÓRUS. Minek?

PROSPERO. El kell vinni a hullát.

KÓRUS. Mi történt a lánnyal?

PROSPERO. Meghalt.

KÓRUS. Hogyan?

PROSPERO. Semmi közöttök hozzá. Menjetez innen. Miért néztek így. Mintha pusztá pillantással akarnátok azt mondani: vétkeztem.

KÓRUS. Hát nem vétkeztél?

PROSPERO. Miben?

KÓRUS. A feleségeddel voltál ott hátul?

PROSPERO *nevet*. A feleséggel? Nem. A feleségem most másutt van.

KÓRUS. És miért öltél embert, Prospero?

PROSPERO. Utolérte a halál. Én nem öltem meg, csak... továbblétem.

KÓRUS. Nevetnének. Ha még lenne min.

PROSPERO. Nem mosolyogtok. Az arcotok gondterhelt. Mintha a bűnbánat ördögei lennétek.

KÓRUS. Nincs min mosolyognunk.

PROSPERO. Nem tudjátok a törvényt?

KÓRUS. Miféle törvényt?

PROSPERO. Furcsa. A kastélyomban mindenkinek tudnia kell. „Nincs helye komorságnak az arcokon. Mosolyogjon mindenki, hogy boldog legyen a világ.” Így íratott meg.

KÓRUS. Miért kell ez az ostoba törvény?

PROSPERO. Mert ha komor vagy, ha beteg és sápadt, olyan vagy, mint egy halott. És mert én, én ezt akarom.

KÓRUS. Csak ennyi? Ezért kell szabályokat írni?

PROSPERO. Igen, ennyi! Ez is épp elég ok!

KÓRUS. Miért öltél embert, Prospero?

PROSPERO. Nincs jelentősége.

KÓRUS. Ó, Prospero, hát ennyire félsz?

PROSPERO. Nem félek!

KÓRUS. Csupa vér vagy, csupa szorongás, és zokogó téboly! Emeld fel a fejed, és nézz bele annak az arcába, amit te magad készítettél!

- Ez egy börtön, Prospero!

- Ez a halál háza!

- Ez a félelem háza!

PROSPERO. Kik vagytok?

KÓRUS. Én Prospero vagyok.

PROSPERO. Én vagyok Prospero!

KÓRUS. Hát persze. A mindig mosolygó Prospero. Aki boldog és rettenthetetlen, és ravasz. A magasztos ízlésű herceg!

PROSPERO. Láttátok ezt a kastélyt? Mi ez, ha nem magasztos ízlés műve? Ezek a termek, ezek a szobák, ezek a folyosók! A fáklyák a gótikus ablakok alatt! A fekete selyemkárpitok!

KÓRUS. Ezek a holttestek a falakba ágyazva, ezek a démonok, melyeket már senki, soha el nem űz.

PROSPERO. Elég volt! Azonnal hagyjátok abba!

KÓRUS. A teher a tiéd.

PROSPERO. Nincs itt semmiféle teher. Pusztuljatok!

KÓRUS. A teher maga a vár. Künn már alig van élő ember, de ez a vár még áll, bizarr látszat-tisztaságában. Vér. Bujaság. Bor.

- Ha egyszer meghalsz, Prospero...

- Az egész összeomlik.

- Ez a vár még áll. Talán ez az egyetlen ezen a földön, melybe a halál még nem jutott be. De jól van-e ez így?

PROSPERO. Hogyne lenne jó!

KÓRUS. Ide gyűjtötted barátaidat össze. Kurvákat hoztál, jó bort és látszólag boldogságot. Oly boldog vagy, csodálatosan boldog! Hiszen remek a kastély, remek az ital, forróak a lányok! Csodálatos ízlésed olyan csodálatos dolgokat hozott itt létre!

PROSPERO. Így volt.

KÓRUS. Akkor miért hajszolod magad a gyilkosságba? Ez már nem elég?

PROSPERO. Jó így. Ítéljen el, aki mer. Vagy aki még megteheti.

KÓRUS. Félsz. A szemed idegesen ragyog.

PROSPERO. Mitől félnék?

KÓRUS. A Vörös Halál a kapuban áll.

PROSPERO. Nem! Nem ejtheted ki ezeket a szavakat!

KÓRUS. A Vörös Halál rád vadászik, téged keres!

PROSPERO tört ránt, a mellette suttogó nőt megöli. A másik kettő arcán szelid mosoly. Aztán a herceg a következőhöz rohan, megöli azt is. Majd a harmadik következik. Utána zihálva a földre rogy, a holttestek közé.

Az óra hármát üt.

Belép a szobába METUS.

METUS. Megint itt vannak, Prospero!

PROSPERO. Remek. Jó tudni, hogy még él valaki odakinn.

METUS *a holttesteket nézi*. Kik ezek? Még sosem láttam őket közöttünk.

PROSPERO. Nem tudom. De halniuk kellett. Idejöttek a szobámba, háborgatni a lelkem nyugalmát, és megszegették a főszabályt.

METUS. Kimondták... azt?

PROSPERO. Kimondták a szót, amitől mindannyian reszketünk.

METUS. Nem szabadna megijedned a szavaktól.

PROSPERO. Olyan kevés szabályt állítottam fel, olyan egyszerű szabályokat! Mondd, Metus, olyan betarthatatlanok ezek?

METUS. Nem. És főleg annak árnyékában nem, hogy mennyit tettél értünk. Mindent, ami fontos, neked köszönhetünk!

PROSPERO. Köszönöm. Támaszt nyújtasz.

METUS. Én tartozom köszönettel.

PROSPERO. Hívj valakit, kérlek, aki eltakarítja ezt a szörnyűséget.

METUS. A falakon egyre több az ember. Be akarnak jutni, minden áron.

PROSPERO. Szólj minden férfinak. Fogjatok fegyvert. Ha kell, öljetek. Nekik már édes mindegy, mopst halnak-e meg, általunk, vagy később... a ragály által. Már a vérük sem úgy folyik, mint a miénk.

METUS. Haljanak hát.

PROSPERO. És még valami... valaki ki tudja kapcsolni annak az órának a szerkezetét, ott a félhomályos szobában?

METUS. Az egyetlen óra a kastélyban.

PROSPERO. Akkor csak az ütését állítsátok meg. Olyan sötéten szól, mintha élne, és azt akarná mondani: a következő *bamm* az utolsó lesz. A következő ütés után már semmi nem marad.

METUS. Csak ideges vagy.

PROSPERO. Igen. Biztosan csak ideges vagyok.

METUS. De megkérdem, ki ért hozzá az udvarban.

PROSPERO. Köszönöm, Metus. Minden bizalmam a tiéd.

METUS kimegy. PROSPERO lefekszik valahová, forgolódva próbál aludni.

Az óra négyet üt.

A KÓRUS tagjai lassan, de minden sérelmi nyom nélkül felkelnek. Vérüket, mely a tőr nyomán serkent, PROSPERO arcára kenik, aki felébred, döbbenetén néz rájuk.

KÓRUS. A Vörös Halál sokáig tarolta a földet.

PROSPERO. Hogyan támadhattok fel a halálból?

KÓRUS. Álmodsz, Prospero.

PROSPERO. Csak álom?

KÓRUS. Lidérces és démoni álom.

PROSPERO. Nem fog rajtatok a halál... de miért? De hogyan?

KÓRUS. Mert élsz.

PROSPERO. Mit akartok tőlem?

KÓRUS. Meghalni.

PROSPERO. Hagyjatok békén!

KÓRUS. A Vörös Halál sokáig tarolta a földet. Nem volt még kárhozat ilyen teljes, vagy ilyen iszonytató.

- Vér volt a nyitánya. Vér volt a pecsétje. Vérnek vörössége és iszonyata.

- Volt ott éles fájdalom, hirtelen szédülés, és persze a pazar véráram a pórusokból. A beteljesedés. Skarlátszín mocskok a testen. Különösen az arcon.

- És a végső rémuralom. Meglódulása és befejezése a kórnak.

- És az egész fél óra műve volt.

PROSPERO. Borzalmas... a legrosszabb halálnem, amit valaha is láttam.

KÓRUS. Láttad már valaha is a Vörös Halált?

PROSPERO. Csak a műveit.

KÓRUS. És az arcát? A rettenetes arcát?

PROSPERO. Nem. Azt sosem. Azt nem láthatja meg emberi lény.

KÓRUS. Honnan tudod, hogy olyan csúf, mint gondolod? Lehet, hogy ragyogó és tündöklő.

PROSPERO. Igen, hogyne, ragyog a vértől, tündöklök rajta a rothadás.

KÓRUS. Ostoba vagy.

PROSPERO. Biztosan csak álom vagytok?

KÓRUS. Álom vagy valóság... mi a különbség várad falain belül? Minden, ami körülvesz, ködből és porból van. Semmi sem valódi.

- Kétségbeesett menekülésed sem az.

PROSPERO. Légy átkozott.

KÓRUS. Az vagyok, hercegem.

PROSPERO. Rossz álom vagytok. Ezeket is kitiltottam a váramból. Távozzatok. Nincs hely számotokra a fejemben.

KÓRUS. Neked pedig köztünk.

PROSPERO. Akkor hát végeztünk egymással. Békében válunk el.

KÓRUS. Békében? A te életed nem ismeri a békét.

PROSPERO. Helyesen mondtad: az életem. Mert én még élek. Akkor is, mikor már mindenki más halott. Ha nem is békében, de *élek!*

KÓRUS. Gyűlölnék téged, Prospero.

PROSPERO. Hagy gyűlöljenek. Gyűlöletük olyan rövid életű, mint ők maguk, és velük együtt a halálba száll.

KÓRUS. És ott...

- Ott találkozik majd veled.

- Ott nem lesz menedék.

- Ott nem lesz rejtekhely.

PROSPERO *üvölt.* Nem halhatok meg!

A KÓRUS hátralep, eltűnnek a szobából. PROSPERO egyedül marad.

Az óra ötöt üt.

A herceg befogja a fülét. Most egyedül van; most nem titkolja rettenetes félelmét.

PROSPERO. Gyűlölet, vádak, jajszó. Ez hát, ami jár nekem? Azért, amiért létrehoztam? Életeket mentettem meg, de ezzel már nem törődik senki, mint egy évvel ezelőtt... mindenki csak a gyilkos Prosperót látja. A kéjencet. A művészetmajmoló herceget. Dögöljete meg! Másként lesz ez ezután. Aki ellenszegül nekem, az legyen a Vörös Halál martaléka! Odavetem a fertőnek. Hogy lássa mindenki, én megtehetem! Az hal meg, akit kényszeríték rá. Az marad életben, akit én kiválasztottam.

Az óra hatot üt.

PROSPERO ismét befogja a fülét, s így nem hallja azonnal, mikor METUS betoppan.

METUS. Jól vagy, Prospero?

PROSPERO. Nem tudom. Összefolyik bennem a világ. De nem... mégis jól vagyok. Soha nem voltam jobban.

PROSPERO. Mi a helyzet?

METUS. Már csak néhányan maradtak a falakon.

PROSPERO. Maradt, aki foglalkozik velük?

METUS. Tízen. Felfegyverkezve karddal és forró olajjal.

PROSPERO. Mesélj róla.

METUS. Amikor leöntöttük őket, néhányan még előrelendültek. De nem ellenkezhetek. Kevesebben voltunk, de jobban felszerelve. Az ágett hús szagától bűzlik kint a levegő. Örülök, hogy a szobád falán nem nyílik ablak. Nem kellett a hörgést, a vészterhes üvöltéseket hallanod. A te nevedet átkozták.

PROSPERO. A mieink közül megsértült valaki?

METUS. Többen is meghaltak. Lenn hevernek a fal tövében. De nem mehetünk le értük.

PROSPERO. Nem is kívántam volna.

A LADY belép. Szemét körbejártatja a szobán, majd letelepszik az ágyra.

LADY. Mi folyi odakinn?

PROSPERO. Ismét támad a csöcselék. Ezek nem értenek a jó szóból.

LADY. És ezért meghalnak.

PROSPERO. Ez a sorsuk. Ezt szabta ki nekik az Isten, és a Vörös Halál.

LADY. És persze te, drágám, hisz ha segítenél, élhetnének még.

PROSPERO. Ó, igen, és a Vörös Halál is velünk mulathatna.

LADY *nevet*. Elképesztő, mennyire nem tartod be a saját szabályaidat!

PROSPERO. Miféle szabályt?

LADY. Nem ejtheted ki a ragály nevét!

PROSPERO. Igen... valóban... még én sem.

LADY. Lefekszem. Ez a levegő egészen súlyos és nyomot...

PROSPERO. Az. Ez az élet szaga.

LADY. Nevetséges.

METUS. Gondolkoztál már azon, Prospero... hogy...

PROSPERO. Nyögd ki.

METUS. Kijutunk innen valaha?

PROSPERO. Miért akarsz kijutni? Hisz jó itt. Mindenki paradicsoma ez a vár. Itt mindenki boldog! Innen akarsz elmenni?

LADY *meglátja a hálószobát, nevet*.

PROSPERO. Min nevensz?

LADY. Megint dorbézoltál, édesem? Megtehetnéd olykor, hogy áthúzod az ágyneműt.

PROSPERO. Ne neved ezen.

LADY. „Nincs helye komorságnak az arcokon.” Te nyilatkoztattad ki így. És csak alkalmazkodom a szabályaidhoz. Már mindenem nevetünk, látod? Már a halálon is nevetünk! Ha-ha, hányan haltak meg, édes Metus, kinn a falaknál? Nézd, kikacaghatom a holttestet is, ami a nászágyunkon fekszik, melynek szíve fölött még ott a lék, amit a késsel ütöttél!

PROSPERO. Mindjárt eltakarítja valaki.

LADY. Nem kell, engem nem zavar.

PROSPERO. Mondom, el fogják takarítani!

METUS. Mindjárt szólok valakinek.

METUS kirohan. PROSPERO vet egy hideg pillantást a halottra.

LADY. Ma sem fogsz lefeküdni velem?
PROSPERO. Nem.
LADY. Miért?
PROSPERO. Nincs kedvem.
LADY. Gyűlöllek az ilyen napokon. Az árnyékos napokon. És hosszú ideje minden nap árnyékos.
PROSPERO. Hol látsz te árnyakat?
LADY. Mindenütt. Holttestek a falakba ágyazva. Démonok, melyeket már soha, semmi el nem űz.
PROSPERO. Ma már hallottam ezt.
LADY. Valaha olyan boldogok voltunk.
PROSPERO. Most is az vagyok.
LADY. A menekülés és bújdosás sötétségében evickélve? Ismét nevetek, édes Prospero. Rajtad nevetek.
PROSPERO. Te legalább nevetsz.
LADY. Igen. Van olyan bágyadt édes veszedelmes pillanat, mikor az ember már csak nevetni tud. Nevetni, mindenben.

A LADY nevetve kitáncol a szobából, hátra a hálósobába.

Az óra hetet üt.

METUS és egy SZOLGA belépnek. PROSPERO lehajtott fejjel ül, de azonnal felegyenesedik, mikor a lépteket hallja.

METUS. Itt vagyunk, Prospero.
SZOLGA. A falakon senki nincs már.
PROSPERO. Meghaltak?
SZOLGA. Mindannyian. Véresen és sárban úszva, mint a disznók. De...
PROSPERO. Mi a baj?
SZOLGA. Nem mind a mi kezüinktől halt meg.
PROSPERO. Mit mondasz?
SZOLGA. Néhányan feljutottak majdnem a fal tetejéig. Megöltük volna őket is... de... előbb érte el őket a... a démon. Hirtelen egyszerűen lezuhantak. És mind zuhanásának kétségbeesett pózában halt meg. És a sötétség, és a bomlás...
PROSPERO. Elég! Vigyétek azt a hullát.
METUS. Hová tűnt a többi holttest?
PROSPERO. Miféle többi?
METUS. Még hárman feküdtek itt, a szobád padlóján. Vérbe fagyva.
PROSPERO. Nem. Egyetlen tetem volt. Egyetlenegy.
METUS. De...
PROSPERO. Idáig terjed a hálád, Metus? Kétségbe vonod a szavam?
METUS. Nem, hercegem.
PROSPERO. Vigyétek a holttestet a pincébe. A többihez.
METUS. Igenis. A járvány egyre vadabban tombol odakinn... már azt hiszem néha, hogy az egész világ elpusztult, és már csak mi vagyunk. Csak ez a vár áll töretlenül. Én félek, Prospero.
PROSPERO. Semmitől se kell félned.

PROSPERO kimegy. METUS és a SZOLGA még néznek egymásra egy pillanatig, majd hátramennek a hálószobába. Egy perc múlva előjönnek egy női holttesttel. Nyomukban a LADY. Kiviszik a hullát.

Az óra nyolcat üt.

A KÓRUS, mint eddig, megjelenik a szobában.

KÓRUS. Hát eljött ez a nap is.

- Ez a nap Prospero napja.

- Ez a nap a rettegés napja.

- Ez a nap, mely porba dönti az életet.

- Valaha, ha felkelt a nap, új életet jelentett a fénye, és boldogság volt a tűzébe nézni.

Megölték már azt a napot. Most egy új, egy fekete tűzkorongot szül meg vajúdvá a láthatár.

Ennek a fénynek már nem feladata életet adni. Csak elvenni azt.

METUS, a SZOLGA és a LADY visszatérnek.

METUS. Kik vagytok?

KÓRUS. Hagyd el ezt a helyet, ameddig lehet.

METUS. Miről beszéltek?

KÓRUS. A nap nem kel fel többé, Metus. Idebenn nem. Kint pedig hamarosan felragyog a fény. Menj. Siess!

METUS. Nem tehetem meg.

KÓRUS. Félsz Prosperótól?

METUS. Nem félek. De tartozom neki.

KÓRUS. Gyáva. És gyávaságot erőltetett mindannyiótokba. Bezárt titeket. Menekülő férgékké tett titeket. Egy széthulló kastély romjaiba temette öntudatlan testeteket, félelembe és könnybe. A börtönőrötök ő. Ezért tartozol neki?

METUS. Én...

KÓRUS. Nem felelsz?

SZOLGA. Felelj, Metus.

METUS. Hagyjatok békén!

KÓRUS. Ne mondd, hogy nem szóltunk.

Az óra kilencet üt.

Mindenki megdermed. Belép PROSPERO.

PROSPERO. Nem megmondtam, hogy takarodjatok?

KÓRUS. Mondtad, és hallottuk.

PROSPERO. Miért vagytok még itt?

KÓRUS. Miért ne?

PROSPERO. Ne kísértsetek.

KÓRUS. Maradhatunk még egy éjszakát? Egyetlen csillagos éj kell még, és elmegyünk örökre.

PROSPERO. Holnap?

KÓRUS. Esküszünk.

PROSPERO. Nagy nap a mai.

KÓRUS/ PROSPERO. Ígéretes, és egyben vészterhes nap.

PROSPERO. Itt vagytok tehát mind, akik közel álltok hozzám. Itt, e várfalak között. Immár egy éve időztök velem, és odakinn a ragály egyre bűzősebben tombol. De ti itt vagytok velem. Én már csak nektek tudok örülni. Így hát ma éjjel bálát rendezünk.

LADY *nevet.* Ismét egy boldog bál, a te oltalmadban, drágám.

PROSPERO. Nem érdekel a gúnyolódásod.

METUS. Bál, Prospero? Az ínség és a nyomor közepén?

PROSPERO. Fenséges, ragyogó bál!

KÓRUS. Bál, Prospero? A Vörös Halál árnyékában?

PROSPERO. Az élet és a boldog képzelet bálja!

LADY. Bál, Prospero? Hisz alig vagyunk már a várban!

PROSPERO. A hideg, de mégis ünnepélyes magány bálja...

*PROSPERO kimegy a szobából. A többiek döbbenet néznek utána. Mindenki érzi, hogy eljött végső felvonás.
Az óra tízet üt.*

LADY. Esztelenek vagyunk.

METUS. És magányosak. Ahogy Prospero mondta. De ebben semmi ünnepély nincs. Ó, istenek, hát nem lehet vége a ragálynak?

LADY. És ha vége lesz?

METUS. Akkor hazamegyek.

LADY. a lerombolt kunyhódba, halottak és éhező túlélők közé? Kinevetnélek, de már ebbe is belefáradtam.

METUS. Nincs hely a számomra?

LADY. De van. Helyed van az életünkben. Prosperóéban is... és az enyémben is.

A LADY karon fogja METUST és oldalra vezeti. Ott leülnek és beszélgetni kezdenek. Közöttük láthatóan izzik a levegő.

SZOLGA. Meg fogunk halni?

KÓRUS. Ez elkerülhetetlen.

SZOLGA. Mondd, el lehet még hagyni a várat?

KÓRUS. És mi lesz a hűséggel?

SZOLGA. A hűség meghajol az élet szüksége előtt.

KÓRUS. Talán még elfuthatsz. Átmászhatasz a falakon, és kint a sötétség vár. Vagy itt maradhatsz, hogy fényt ne is láss soha.

SZOLGA. Soha. Ezt nem bírnám ki.

KÓRUS. Úgy hát menj. A bál hamarosan elkezdődik, és senki nem figyeli majd a kapukat. Menj. Menj, míg nem késő.

- Menj, míg van erőd lépni.

- Menj, míg van eszed dönteni.

SZOLGA. Bocsáss meg, Isten.

KÓRUS. Bocsáss meg neki.

A SZOLGA a másik oldalra megy. Pakolni kezd kicsi bőröndjébe. A KÓRUS elindul a nézők felé, majd megáll előttük. Hátul megjelenik egy trón.

KÓRUS. Ezer fény világítsa meg ma a kastélyt! Minden fáklyalángban egy-egy hlt lidérc égjen! A legutolsóban Prospero.

- A legutolsóban Prospero.

- Mert Prospero az ördög. Nincs helye köztünk.

A KÓRUS oldalt elhagyja a szobát, a falak mögött tűnnek el. Közben belép PROSPERO és helyet foglal a trónon. Belép egy ÁLARCOS TÁNCOSPÁR és keringőzni kezd.

Az óra tizenegyét üt.

PROSPERO hallgatja a zenét, nem figyel az ütésekre. A bal oldalon a SZOLGA pakol. A Jobb oldalon a LADY és METUS már alig beszélgetnek, csak nézik egymást.

PROSPERO. Igen... ezt akartam én. Bort, hogy a torok ki ne száradjon, és táncot, hogy a láb ne gémberedjen el. Ez az én éjszakám, ez az én tiszta, hófehér kárhozatom. Tiszta, mert a megmeneküléstől ragyog minden csillaga. Igyunk! Minden csepp a vérbe oldódik, és elfeledtetni velünk, hogy van még odakint is világ! Igyunk! Édes a bor, édes a tánc.

A SZOLGA elindul előre. METUS és a LADY felállnak, egymás ruháit kezdik fejtegetni. A KÓRUS egy tagja a SZOLGA, egy a PÁRocska, egy pedig PROSPERO mögött lép be. Mindhármukon álarc. A középső leül PROSPERO elé.

PROSPERO. És a halál? Ennyi jó mellett senki nem törődik a halállal? A halál a kapukon kívül rekedt. Kizártam innen, így nem jöhet be – nem érhet hozzánk – nem csókolhat szájon – nem rúghat belénk! Prospero kastélya az a hely, ahol nem uralkodik senki, senki – csak Prospero!

KÓRUS. Vége van.

A másik két KÓRUSTAG megérinti áldozatai vállát. A LADY felsikolt és ijedtében elájul. A SZOLGA és METUS térdre rognak a kezekkel vállukon. A TÁNCOSOK megállnak. Hátulról belép EGY ÁLARCOS és szétválassza a TÁNCOSOKat. Mindkettőt kézen fogva állnak. Nem mozdulnak.

PROSPERO. Mi ez? Ki vagy te? Hogy mered megzavarni a multságunkat? Dobd le a maszkat, hogy lássuk, kit is akasztunk fel holnap hajnalban!

Az óra lassan ütni kezdi a tizenkettőt.

METUS. Nézz rám, Uram, emeld rám az arcod. Segíts nekem most, hogy az udvart itthagynom, hogy Prosperót, és az életet itthagynom!

A Halál jó!

Nincs kárhozat ennél teljesebb, vagy iszonytatóbb! Éles fájdalom, szédülés, Pazar véráram a pórusokból! És az egész...

Az egész csak egy perc még!

SZOLGA. Nézz rám, Uram, emeld rám az arcod. Tudom, hogy elrothadok, elveszek, lehúz az örvény, és segíts nekem eldobni ezt a tudást. Segíts távoynom!

A Halál jó!

Vér a nyitány! Vér a pecsét! Vérnek vörössége és iszonyata! Aztán beteljesedés! Skarlátszín mocsok a testen, az arcon. És az egész...

Az egész csak egy perc még!

A SZOLGA és METUS összeesnek. Az ÁLARCOS mellett a földre hull a két TÁNCOS is. PROSPERO rettegve felpattan.

PROSPERO. Ki vagy?

KÓRUS. Még a tökéletesen elveszettekben is, mint te, Prospero, akiknek élet és halál egyaránt tréfa, vannak aggodalmak, melyekből tréfa nem lehet.

- Most meghalsz, Prospero.

- Most elkárhozol.

- Mi szóltunk, Prospero, többször is.

PROSPERO tört ránt, elindul előre, az ÁLARCOShoz, de ahelyett, hogy megszúrná, a nyakába borul. Fordul vele egyet, majd, úgy, hogy az ÁLARCOS a közönségnek háttal álljon, leveszi a maszkot, és csak bámulja az arcot.

KÓRUS. És most boruljatok le és ismerjétek el a Vörös Halál jelenlétét! Tolvajként jött ő, éjszaka. És egyenként ejtette el az ünneplőket vérharmatos csarnokaiban ünnepüknek. És mindegyik zuhanásának kétségbeesett pózában halt meg.

- És Sötétség...

- És Bomlás...

- És a Vörös Halál vette át korlátan uralmát mindenek felett!

*PROSPERO összerogy. Halott. Az ÁLARCOS felül a trónjára.
A KÓRUS letérdel.*

KÓRUS. Üdvöz légy, Mária, malasztal teljes! Az úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus...

Sötét.